

SVOBODNA SLOVENIJA

ANO XXXIII (27).

Štev. (No.) 49

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

5. decembra 1974

Ob sestanku Ford-Brežnjeva

Nedavni vrhunski sestanek med ameriškim predsednikom Fordom in sovjetskim diktatorjem Brežnjevom v daljnovezhodnem pristanišču Vladivostoku, na robu Sibirije, je šel mimo svetovnega dogajanja kot nekaj drugovrsten dogodek. V svetovnem časopisju ni povzročil posebnih komentarjev, toliko bolj, ker je tudi skupna izjava po sestanku izvenela le v splošnostih o omejevanju oboroževanja in o skupnih naporih za ohranjanje miru in zmanjševanje napetosti v svetu. Gesla, ki so že povsem obrabljena v moderni diplomaciji in dejansko ne pomenijo nič.

Kljub temu pa je zanimivo, v kakšnih okoliščinah se je ta vrhunski sestanek med ZDA in ZSSR doigral. Prvo je dejstvo, da si ga je predvsem želela in ga tudi aranžirala Moskva. Drugo pa je dejstvo, da je Kremelj ta vrhunski sestanek izpeljal v za ZDA najbolj nepripravnem trenutku.

Za Forda je bilo primerno, da je dobil oseben stik s sovjetskimi veljaki in z neiskrenostjo sovjetske diplomacije, so pa v ozadju dogodka trije razlogi, zaradi katerih ta vrhunski sestanek za ostali svobodni svet ni posebna pridobitev.

Prvič, ZDA, Zahodna Evropa in Japonska še nimajo enotne politike do petrolejskih držav na Bližnjem Vzhodu ali do sovjetske politike na istem področju.

Drugič, med ZDA in ZSSR zija nepremostljiv prepad v tolmačenju sklepa številka 242 Varnostnega sveta ZN, ki je bil storjen, da bi bil mir na Bližnjem vzhodu vzpostavljen in ohranjen.

Tretjič, ameriška vlada sama trenutno še ne ve, kaj bo storila in kaj naj pričakuje od ZSSR, da bi napravila v smeri tkim. politične odjuge med obema velesilama.

Dogovorov, ki jih je v tej smeri sklepal s Brežnjevom odstopivši ameriški predsednik Nixon, Moskva ne bo držala vse dotlej, dokler ne bodo nekomunistične države med seboj sodelovale v sedanji gospodarski in politični krizi Bližnjega vzhoda. Ameriški zun. minister Kissinger je na to dejstvo odkrito opozoril v svojem govoru na čikaški univerzi, predno se je podal na svoje nedavno potovanje po Bližnjem vzhodu. „Ker največji petrolejski proizvajalci, ki so ZDA, Zahodna Evropa in Japonska, nimajo skupne politike,“ je dejal Kissinger, „bodo trpeli vsi poskusi dogovorov z našimi nasprotniki. Taki dogovori so možni samo na temelju politične enotnosti Atlantskih držav in Japonske. Če se bo sedanji gospodarski položaj razvijal tako, kakor se sedaj,“ je nadaljeval Kissinger, „potem se bomo znašli pred naraščajočim svetovnim pomanjkanjem dobrin, brezposelnostjo, revščino in lakoto... in bodo gospodarski krizi takih razmerij neizbežno sledile nevarne politične posledice. Naraščajoča inflacija in gospodarski zastoj... bosta ustavila gospodarski napredek, kar bo rodovitno pripeljalo za družbene konflikte in politično zmešnjavo...“

Toda tako Zahodna Evropa kakor Japonska sta v tej smeri doslej zelo malo storili, ZSSR pa je kljub drugačnim izjavam v Kremlju prepričana, da naraščajoča inflacija in gospodarski zastoj, pomanjkanje dobrin, brezposelnost, revščina in lakota slabijo nekomunistični svet, vse v strateško in politično korist Moskvi.

Ta položaj je še slabši zaradi sovjetskega tolmačenja sklepa Varnostnega sveta ZN o vzpostavitvi miru na Bližnjem vzhodu. Sklep številka 242 jasno določa, da mora vzporedno priti do mirovne pogodbe in umika izraelskih vojaških oddelkov iz zasedenega arabskega področja. Ko bi bil dosežen sporazum o varnosti, svobodni plovbi po mednarodnih vodah, o rešitvi begunskega palestinskega vprašanja in vzpostavitvi varnih in mednarodno prizna-

Jugoslovanski majavi režim TITO SAMO SE SENCA

Na svojem nedavnem potovanju po Bližnjem Vzhodu se je ob povratku v ZDA severnoameriški zun. minister Kissinger ustavil za nekaj ur tudi v Beogradu. Dasi je bilo uradno poročilo o njegovih razgovorih z jugoslovanskim komunističnim diktatorjem Titom po sejanju z običajnimi gesli o nujnosti miru na Bližnjem Vzhodu, je vsebovalo tudi večkrat omembo „nevmešavanja v razmere drugih držav“. Opazovalci so sklepali da ta gesla pomenijo ameriško opozorilo Moskvi, da ima tudi Washington svoje načrte z Jugoslavijo.

V zvezi s tem Kissingerjevim obiskom v Beogradu je zanimiv članek, ki ga je iz Beograda 5. nov. t. l. poslal vodilnemu dnevniku v San Francisco v Kaliforniji, „San Francisco Examiner“, njegov dopisnik John P. Wallach. Članek je dal zgornji naslov in v prevodu se glasi:

„Najmodernejši rešilni avto, z opazovalnim stolpičem na strehi, z motnimi stekli in s polkovnikom za volanom čaka pred Belim dvorom, vedno pripravljen hitro prepeljati predsednika Josipa Broza Tita v najbližjo kliniko.“

Avto je neprestan dokaz smrtnosti 82-letnega vodje in brezupnih jugoslovanskih naporov, da bi ohranili svojo težko pridobljeno neodvisnost od Sovjetske zveze.

Komaj dva tedna nazaj je zun. minister Kissinger dobil poročilo, da je Tita, ki je vzpostavil gospodarstvo svobodnega trga z delavci, ki posedujejo proizvodna sredstva, zadela kap. Poročilo je bilo očitno neresnično.

Toda Tito, ki se je včeraj pojavil z dvehurnih razgovorov s Kissingerjem pred časnikarji, izgleda utrujen, njegov obraz je upadel in njegovo govorenje je skoro neslišno. Je prava senca vodje, ki se je četrt stoletja upiral Moskvi.

Zato ni bil slučaj, da se je Kissinger odločil obiskati Jugoslavijo v trenutku, ko je vprašanje, kdo bo sledil Titu, na dnevnem redu med ameriški kakor tudi med sovjetskimi po-

nih meja med Izraelom in Arabci, potem bi se Izrael moral umakniti na meje, kakršne je imel pred šestdesetno vojno leta 1967.

Toda Arabci, ki jih podpirajo Sovjeti, vztrajajo pri zahtevi, da se mora Izrael najprej umakniti in se pogajati pozneje. Zato Arabci sedaj podpirajo tkim. Palestinsko osvobodilno organizacijo, ki zahteva ustanovitev posebne palestinske države, kar bi pomenilo konec Izraela kot neodvisne judovske države.

Vsled te in take sovjetske politike se svetovalci okoli Forda resno sprašujejo, kakšno veljavo, če sploh katero, ima politika odjuge od Moskve, odn. če ta politika dejansko služi samo Moskvi v njenih načrtih podpiranja nerada po vsem svobodnem svetu.

Do nedavna je v Washingtonu prevladovalo mnenje, da je kakršen koli sporazum z Moskvo boljši, kakor noben sporazum. To mnenje je bilo ovrženo v svoji enostavni obliki, ko so ugotovili, da je treba vsak sporazum z Moskvo izkoristiti tudi za pritisk na Kremelj. Prvič je Bela hiša to po dolgih letih storila v zvezi z vprašanjem izseljevanja judov iz Sovjetske zveze. Washington je zadevni sporazum z Moskvo navezal na vprašanje trgovine in tehnike, ki ju hoče ZSSR čim bolj razširiti s svobodnim svetom. Moskva je zadevne ameriške pogoje sprejela, Washington pa je dosegel svoje.

Politika in gospodarstvo sta danes neizprosno povezani, v zaostalih državah, kamor spada ZSSR s svojimi sateliti, še toliko bolj kakor na svobodnem industrijskem Zahodu. Geslo: daj — dam je svobodni Zahod, predvsem ZDA, doslej premalo izkoristil v svojih odnosih s komunističnim blokom.

litiki. Za tkim. „nasledstvenim problemom“ se namreč skriva prikazen sovjetske invazije Češkoslovaške leta 1968.

Namen sedemurnega Kissingerjevega obiska v Beogradu je bil potrditi zagotovila predsednika Nixona iz leta 1971, ko je Tito obiskal ZDA, da je v interesu Amerike neodvisnost in „zemeljska celovitost“ Jugoslavije.

Ta zagotovila so daleč od vojaške intervencije, če bo ZSSR poskušala invazijo, ko bo Tito končno predal oblast. Toda Kissinger hoče prav to, da bi Kremelj ne vedel, pri čem je.

Zato ZDA deloma oskrbujejo Jugoslavijo večinoma z nadomestnimi deli za ameriško orožje, ki ga je Jugoslavija dobila na začetku šestdesetih let. ZDA tudi pomagajo graditi prvo jedrno jugoslovansko elektrarno.

Če Moskva dvomi, da bo jugoslovanska neodvisnost zaščitena, potem ji je morala te dvome gotovo odpraviti skupna izjava, izdana po razgovorih med Kissingerjem in Titom. Nič manj kot štirikrat omenja važnost „nevmešavanja.“

Kissingerjeva zaskrbljenost temelji namreč na strahu, da bi v Grčiji in Italiji prišli na oblast levičarski vladi, ki bi oslabil NATO in spremenili Jugoslavijo v še bolj privlačno tarčo za Sovjetsko zvezo.“

Tako dopisnik Wallach.

V Grčiji je medtem z volitvami zavladal desničarski režim, v Italiji pa tudi kaže da se bo Aldu Moru posrežilo vsaj odlagati težke družbene in gospodarske probleme za postopno reševanje.

Deželna vlada na Koroškem ne prenese niti farnega žiga v obeh jezikih

Ravno v dneh, ko je urad koroške deželne vlade v posebnem stališču k vprašanju izpolnitve določil člena 7 avstrijske državne pogodbe izjavil, da oblasti v deželi nikoli niso kršile ustavne zapovedi o enakopravnosti vseh državljanov in da o zamudnosti reševanja moremo govoriti le pri dvojezični topografiji, je isti urad koroške deželne vlade poslal župniškemu uradu Galicije posebno pismo, kjer prepoveduje uporabo dvojezičnega farnega žiga.

Gališki župnik Valentin Gotthardt je po koroški škofijski sinodi na podlagi sinodalnega zakona dal napraviti dvojezičen uradni žig župnije. Tak dvojezičen žig bi odgovarjal tudi duhu sožitja med obema narodnima skupnostima na Koroškem, ne glede na to, da konsekvntno dvojezičnost tudi terjata člen 7 avstrijske državne pogodbe.

Pač pa so se kmalu nato obregnile nekatere osebe ob dvojezični žig: motila jih je na njem slovenska oznaka. Pritožile so se na ordinariatu in na deželni vladi, ker je nemško čistota na uradnem cerkvenem dokumentu kazil uradni dvojezični žig. Uradniki koroške deželne vlade so pa izjemoma enkrat pohiteli ter od notranjega ministrstva zahtevali primerno pravno mnenje ter ga poslali župniškemu uradu Galicija. Dobesedno je v tem pravnem mnenju zapisano:

„Čeprav so določila glede državnega jezika mišljena za državne oblasti in urade, so vendar obvezna tudi za druge ustanove, kot je vodstvo starih matičnih knjig — ki delujejo po naročilu državnih matičnih oblasti.“

Proti tozadevnemu mnenju, da določba člena 8 B. V. G. (Zveznega državnega zakona, op. ur.) ni v nasprotju za dodatno uporabo kakkega drugega jezika poleg nemškega, je treba poudariti, da se v tem primeru ni treba ozirati na člen 8 B. V. G., ki predvideva zakonita določila za varstvo jezikovnih manjšin.

Ni zakonitih predpisov, iz katerih bi se dalo sklepati, da naj se uporab-

Exhortación de los Obispos

Reunidos en su 30. asamblea, los integrantes de la Conferencia Episcopal Argentina, dieron a conocer un documento, en el cual analizan la difícil situación por la que atraviesa el país. Tras denunciar los distintos males que aquejan a la sociedad argentina, los obispos en el capítulo final emiten la siguiente exhortación:

“Hermanos argentinos! la violencia desaparecerá si todos nos comprometemos a luchar contra los males que hemos señalado con preocupación pastoral.”

“Comencemos por reconocer que hay un Gran Marginado entre nosotros.”

“Es Dios, quien a pesar de todo insiste en no separarse de este pueblo al cual ama y ha redimido.”

“Detrás de esa gran marginación siguen las otras marginaciones y esclavitudes.”

“Volvamos a El por convicción y por amor, no por miedo ni por convencionalismo. Nuestros pecados no agotan su misericordia.”

“La paz y el orden político, social y económico surgirán del cumplimiento permanente y comprometido de la voluntad de Dios.”

“El país está en condiciones de mostrar la madurez y la eficiencia de sus ciudadanos y de sus funcionarios.”

“Nos haremos así merecedores de esa paz que tarda en llegar, pero que todos queremos y necesitamos.”

“No basta que se atenúe o desaparezca la violencia externa.”

“Si no hay conversión según Cristo, subsistirán el odio y el mal, que lo encenderán nuevamente.”

“Este llamado a la conversión lo hacemos a toda la población en nombre de Dios, porque estamos seguros que es El quien lo pide...”

Draga — prodor slovenske politične emigracije

(Iz tržaškega pisma)

Trst, 2. nov. 1974

Sedaj pa še nekaj besed o letošnji Dragi. Letošnji študijski dnevi v Dragi pomenijo zmago slovenske politične emigracije. Zlasti je treba pohvaliti pogum organizatorjev letošnjih študijskih dnevov, ki so povabili v Drago dva zastopnika slovenske politične emigracije: dr. Petra Urbanca, člana Narodnega odbora za Slovenijo, in dr. Janeza Zdešarja, vodilnega slovenskega izseljen-

skega duhovnika v Nemčiji in sodelavca mesečnika „Naša luč“. Takoj smo zaslužili, da bo prišlo do spoprijema dveh nasprotnih si svetov: tistega, ki z nasiljem strahuje slovensko ljudstvo v domovini, okupirani po komunistih, in tistega, ki živi v svobodnem svetu. Prvi, zasluženi svet je predstavljal dr. Bratko Kreft, drugega sta predstavljala dr. Urbanc in dr. Zdešar.

Nismo se varali v slutnjah. Zastopnika svobodnih Slovencev sta Kreftu, njegovim somišljenikom in vsej rdeči Sloveniji v brk povedala take ugotovitve in resnice, ki so bile nadvse porazne za slovenske komuniste. Vsi smo pričakovali oster odgovor, toda tega ni bilo. Zastopnik rdeče Ljubljane in njegovi sopotniki iz domovine in Primorske so zlezli pod klop in molčali.

Da popravi ta javni intelektualni poraz, se je ljubljansko Delo dvakrat razpisalo, kjer pa seveda ne polemizira z Urbančevimi in Zdešarjevimi argumenti, ampak se besno zaganja v belogardiistično emigracijo, napada dr. Zdešarja kot sourednika ene najbolj osvraženih emigrantskih publikacij in pravi, da diskusija ni bila na višini (ne pove pa, da diskusije sploh ni bilo, ker nasprotniki slovenske politične emigracije niso imeli poguma spustiti se v debato).

Če s prejšnjimi Dragami tu in tam nismo bili popolnoma zadovoljni, pa moramo reči, da nas je letošnja zadovoljila, ker pomeni intelektualno zmago slovenske politične emigracije. Posledica tega pa bo verjetno to, da rdeča Ljubljana ne bo več dovolila sodelovanja v Dragi (celo udeležba bo za udeležence z onstran meje postala nevarna).

J. T.

„Ali pripada Koroška Ljubljanski nadškofiji? Škof dr. Köstner, pozor.“ Tak je napis na plakatu, ki so ga nosili med protislovensko manifestacijo v Celovcu. V isti smeri je šel tudi državni urad, ki je prepovedal dvojezične župniške žige.

Dokumenti za zgodovino

V številki z dne 21. novembra smo objavili pod gornjim naslovom pismo dr. Miha Kreka kralju Petru z dne 14. julija 1944. Nadaljujemo z objavo poročil in pisem dr. Kreka iz tiste dobe.

Rim, 14. julija 1944 — dr. Kuharju: „Sedaj se vse boji, kaj bo. Ali bo Subašič silil vse, da grede v Titovce. To bi pomenilo gotovo smrt za mnoge, ki so imeli s partizani boje na terenu in dolgotrajne prepire v taboriških. Posebno bi to pomenilo smrt za vse Mihajlovičeve oficirje in vojake. To je tukaj konkretno najtežje vprašanje, ki je nastalo kot posledica Subašičeve izjave, da se mora vse zbrati pod Titovo zastavo. Jaz resno mislim, da Subašič ne more gnati v Titovo vojsko, dokler Tito in njegovi oficirji ne prisežejo kralju zvestobe.“

Pojav Subašičeve vlade: Partizani pravijo, da Subašičeva vlada pomeni zavezniško intendaturo za Titovo vojsko. Srbi smatrajo to vlado za gnusno žaličev. Glede priznanja kralja s strani Tita sodijo, da je Subašič potegnil kralja in vse.

16. julija 1944 — Včeraj je mediteranski štab odločil, da je treba Trst pri invaziji in osvoboditvi tretirati kot bodočo jugoslovansko mesto in luko. Prosijo pa, da držimo to strogo tajno.

Italijanska komunistična stranka je včeraj (15. julija 1944) izdala proglas, da mora biti Trst italijanski.

16. julija 1944 — Rim: Včeraj je Subašič pozval v Caserto gg. Topoloviča, generala Jovanoviča in Glišiča ter Smiljanica. Bilo je posvetovanje, v katerem je hotel Subašič vedeti: a) mišljenje o novi vladi, b) kako likvi dirati Mihajloviča, da se ne bi pobumili Srbi. S Topolovičem je bilo nekaj dramatičnih nastopov in končno je Topolović formuliral svoje stališče v imenu vseh Srbov, da srbska vojska ne bo poslušala nikogar razen Mihajloviča. Danes so glavna pogajanja. Mene Subašič niti ni obvestil o tem.

Danes so glavna pogajanja, ki jim prisostvuje Marušič, Vuksanović in še posebni odposlanec Tita. Tam so tudi general Wilson, Murphy, McMillan.

Subašič trdi, da se zaenkrat mora zadovoljiti s tem, da njegovo kombinacijo odobrava Krnjevič.

Rim, 25. oktobra 1944 — Od mene Subašič nikdar ni iskal nič drugega, kot da se stranka potopi v partizane. Nikdar ni bilo ponudeno, da bi kdo v imenu stranke šel v vlado. Nasprotno, ta vlada je od vsega početka proti naši stranki. To mi je Subašič v obraz povedal in se izgovarjal, da Titovci smatrajo poleg Mihajloviča SLS za najostrejšega sovražnika, Marušič je celo odklonil, da bi ga Kuhar zaprisegel.

Navodilo dr. Kuharju oz. opozorilo za kralja, sprejeto v Londonu 3. avgusta 1944 — „Prosim, podaj osebo kralju sledeče in ga prosi, naj nikomur ne pove: Dr. Josip Smolaka je v razgovoru z metropolitom Irenejem izjavil dobesedno sledeče: Mi, to se pravi, skupina Tito, priznavamo kralja kot obstoječe dejstvo, to pač zato, ker je živ, pa naj živi kjerkoli hoče, toda mi mu ne dovoljujemo povratka v zemljo — Smolaka je pristavil, da je to sklep Titove skupine.“ KREK

Arafat v Beogradu

PALESTINSKA DRŽAVA — TEORIJA, NE STVARNOST

Vodja palestinskih gverilcev Yasser Arafat, ki se mu je s pomočjo večine tkim. držav tretjega sveta v ZN posrežilo dobiti mednarodno priznanje, pravice do lastne države za Palestino, je iz New Yorka odletel najprej h Castru na Kubo, kjer ga je komunistični diktator sprejel z vsemi častmi, od tam pa v Moskvo, kjer so ga tuji sprejeli kot vladarja države.

Dasi je Arafat na vse načine skrivaj svojo ideološko pripadnost, je bilo opazovalcem načina boja njegove gve-

rilске organizacije že dolgo jasno, da je marksistično usmerjen in da si hoče z njim Moskva ustvariti svoje oporišče na ozemlju med Jordanijo in Izraelom, v protitež s Izraelom samemu, ki je odkrito ameriško oporišče na Bližnjem vzhodu.

Zato je Arafat, z zaščitenim hrbtom v ZN, odkril svoje karte in se podal najprej h Castru, nato pa v Moskvo. Tam so za javnost sicer objavili, da jim ne gre za uničenje Izraela, podpri pa so Arafatovo zahtevo po po-

Mednarodni teden

ZSSR je zavrnila kot „povsem nesprejemljivo“ kitajsko zahtevo, da naj Moskva umakne svoje vojaške oddelke od sovjetsko-kitajske meje, da bi Peking in Moskva začela pogajanja za ureditev obmejnih sporov. Kitajce je zavrnil Brežnjev sam v govoru, ki ga je imel v Mongoliji ob vračanju iz Vladivostoka, kjer se je bil sestal z ameriškim predsednikom Fordom.

AMER. ZUN. MINISTER KISSINGER se je vrnil v Washington z obiska v Peking, kjer se je s Kitajci dogovoril, da bo Ford prihodnje leto prišel na obisk v Peking. V Peking u pripravljajo Fordu sprejem v protitež nedavnemu Fordovemu obisku v Vladivostoku.

MEKSIKO je prekinila diplomatske stike s Čilom, ne da bi navedla pravi razlog. V Čilu ugotavljajo, da morda meksikanska vlada pripravlja priznanje „čilski vladi v eksilu“, ker se je večina čilskih marksistov zatekla po Allendejevem padcu v Meksiko. Čilska vlada je protestirala proti meksikanski odločitvi ter jo smatra za dejanje, „ki spada v vrsto protičilskih akcij svetovnega komunizma.“

KORISTNO BUDALO komunistične zarote proti Čilu je postal tudi severno-ameriški senatni zunanje-politični odbor, ko je minuli teden potrdil prepoved vsa ameriške vojaške pomoči Čilu.

ZAHODNONEMSKA POLICIJA je prizadela hude udarce zahodnonemskim terorističnim marksističnim organizacijam, ko je tako v Zahodnem Berlinu kakor v Zahodni Nemčiji aretirala večje število teroristov.

sebni palestinski državi.

Iz Moskve je Arafat odletel v Beograd na obisk h komunističnemu diktatorju Titu, kjer so ga tudi sprejeli kot poglavarja države. Na letališču pri Beogradu ga je pričakoval Titov predsednik vlade Džemal Bijedić ter velika skupina poslanikov iz komunističnih in tkim. neuvršenih držav. Arafat je iz Moskve v Beograd priletel s posebnim letalom.

Arafatovo potovanje po komunističnih državah je v zvezi z njegovimi in sovjetskimi načrti o ustanovitvi tkim. palestinske „vlade v eksilu“ ter je bila predvsem Titova vlada tista, ki je že večkrat poudarila „pravico palestincev do samoodločbe in lastne države,“ istočasno pa zagovarja stabilnost in varnost ostalih držav na Bližnjem vzhodu, vključno Izraela.

Trenutno v Beogradu smatrajo Arafatovo načrt o ustanovitvi mešane judovsko-arabske države, po uničenju Izraela za „teoretično možno, toda nestvarno rešitev“ bližnjevzhodnega problema. Beograd dobesedno ponavlja prav tako moskovsko geslo.

Pozneje sva jih še več, nobeden se za naju ni zmenil. Po skoraj dveh dneh sva prišla do večje vasi, pred katero je bila straža, ki naju je ustavila in spremila na poveljstvo. Tam so nama rekli, da naju bo poveljnik kmalu sprejel. Res sva bila že čez dobrih pet minut poklicana pred petelanski štab. Nama je bilo nerodno, ker nisva vedela, če so to res Draževi četniki ali kakšni drugi. Zato sva o Mihajloviču molčala in govorila le, da bi rada obiskala slovensko družino iz Celja, ki je bila preganjan od Nemcev in je živela v tisti vasi. Videla sva, da so jo poznali in cenili, a dobila sva vtis, da jim ni šlo v račun, kako da prihajava kar dva tako dolgo pot, jaz celo iz Slovenije in še „pop“ povrhu, le na prijateljski obisk k eni sami družini. Vanči ni vzdržal v tej negotovosti in je kar naravnost vprašal: „Povejte nama, čigavi četniki ste?“ „Pa Draževi, koga drugega naj bi bili?“ je bil odgovor. Tedaj sva povedala, po kaj sva prišla. Takšno veselje je zavladalo med njimi, da so se dvignili, stopili k nama in naju objemali.

Ponudili so nama prenočišče, pa sva rekla, da bi le rada šla k slovenski družini. „Če tako, potem vaju bo pa jutri kar njihov sinko spremljal na Ravno goro, saj je kuhan in pečen tam gori“, so rekli.

Pri Celjanih, dobrih Vančijevih znanih, smo preživeli lep večer, naslednje jutro, prvega decembra, je napolnil jasen dan in pot na Ravno goro je bila zelo prijetna ob kramljanju z mladim

„Truplo, v katerem prebiva zdrava in bodra duša, lahko in hitro okreva.“

Janez Trdina

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Isti dan, v torek, 3. decembra, ko so časopisi poročali o pogrebu v Tucumánu ubitih kapetana Humberta Viole in njegove triletne hčerke, ki sta bila žrtvi terorističnega napada, so na prvih straneh poročali, in mnogi v celoti objavili tudi poslanico argentinskih škofov v tej težki uri, ki jo živi država. Ta dokument so pripravili na tridesetem zasedanju argentinske škofovske konference, ki je bila med 25. in 30. novembrom v San Miguelu.

Škofje se v tej poslanici ne omajajo le na obsodbo gverile. Jasno in točno nakažejo vse hudo, ki danes biča argentinsko družbo, in tudi globoke vzroke tega stanja. Med drugim kažejo na padanje vrednot, pomanjkanje javne morale, zanemarjanje družine kot bistvene družbene ustanove, napredo-

PORTUGAL je podelil neodvisnost atlantskima otočkoma Sao Tome in Principe, ki ležita 200 km zahodno od afriškega gvinejskega zaliva. Popolnoma neodvisna bosta 12. julija 1975. Površina te nove države znaša 964 kv. km., prebivalcev pa ima 75.000. Portugal ju je zasedel leta 1522. Na obeh otokih pridelujejo kakao in kavo ter prebivalstvo večinoma živi na plantažnih posestvih.

„INSHALLAH (če bo Alah hotel) bodo arabske države popolne lastnice svojega petroleja pred koncem tega leta,“ je izjavil saudijski petrolejski minister šejk Yamani. Ni pojasnil, kako se bo to zgodilo. Trenutno zasedajo v Bahreinu delegacije sedmih arabskih petrolejskih držav.

ŠVEDSKA je zahtevala od Paragvaja izročitev Jugoslovancev Baresiča, Brajkoviča in Tojanova, ki so leta 1971 v Stockholmu umorili Titovega veleposlanika. Svoječasno jih je švedska policija aretirala in zaprla, pa jih izpustila, ko je skupina njihovih tovarišev septembra 1972 ugrabila neko letalo za njih osvoboditev.

NA 11. PARTIJSKEM KONGRESU v Romuniji so objavili, da „zavračajo sovjetski satelitski status“ in „pozivajo ustvariti nov komunistični svetovni red, kjer naj bi bile vse komunistične partije enakopravne.“ Ta program je romunska KP izdelala za naslednjih 25 let ter so na zasedanju izvolili Ceaucescu za šefa partije za naslednjih pet let. Ceaucescu je sedaj: predsednik države, šef partije, vrhovni poveljnik oboroženih sil in predsednik državnega sveta odn. vlade. Tako je najmočnejši poglavar države v komunističnem bloku.

fantom, ki nama je pripovedoval svojo dogodivščino kot četniški kurir. Kar srečna sva se počutila, da sva se brez posebnih težav prebila na zgodovinsko Ravno goro s tako važno vlogo, kot je vpostavitve radijske zveze s Slovenijo.

Sprejem na gori je bil prisrčen. Ko so nama na postregli, sva ugotovila, da jedo neslano, ker nimajo soli. Pa s nama v gostilni na postaji rekli, da gredo tisti možje, ki sva jih videla na cesti, „iskat soli“. Pač konspirativnost.

Draže ni bilo doma, ker je prav tiste dni vodil večjo ofenzivo proti Nemcem ne daleč od tam. Ko sva jim pa hotela izročiti šifre in valovno dolžino, sva z velikim presenečenjem in še večjo nejevoljo ugotovila, da jih v zavitku z bombažem, kamor sva jih bila skrila, ni. Najina težka in nevarna pot na Ravno goro je bila zastoj, zastoj bodo ob petih v Ljubljani lovili valovno dolžino, ki so jo dali, Ravna gora se ne bo oglasila. Spogledala sva se in Vanči udaril po mizi in vzkliknil: „Jurač!“

Jože Jurač je bil stavec v Mohorjevi tiskarni v Celju in zelo aktiven član „Jugoslovanske strokovne zveze“ ki je bila prepojena s takozvanim krščanskim socializmom in močno povezana s komunisti. Njegova žena je bila sestra duhovnika Tomaža Ulage, po čigar posredovanju sta dobila stanovanje v škofijških prostorih v Beogradu in senator Smedej je nastavljal za oskrbnika Slovenske pisarne.

Mi smo takrat pomagali vsakemu Slovencu ne glede na njegovo prepi-

vanje in neodgovorno oznanjanje tujih ideologij, med njimi marksizma, ki zavaja zlasti mladino. Argentinski pastirji pa ostro napadajo tudi napredovane estatizma, prav kakor tudi razne nevarne igre, ki se raspušajo pod okriljem državne protekcije. Kritizirajo pa tudi nemoralno gospodarstvo, korupcijo v meddružbenem življenju, nepravično dviganje cen, ter vse, kar povzroča stanje v katerem se potem razpase nasilje. Škofje zagotavljajo, da je zaman preganjanje gverile, če se v narodu ne obnovi spoštovanje in praksa človeških vrednot.

Končno poslanica poziva vse k obnovljenemu življenju. K povratku k Bogu, „Velikemu Odstranjenju“ v današnji družbi, kajti „politični, družbeni in gospodarski red bodo vzpostavljeni le v vednem in zvestem izpolnjevanju božje volje.“

Poslanica pride v javnost v trenutku, ko se zopet pojavlja nejasnost. Kljub temu, da je prav v zadnjih dneh gverila doživela hude udarce, so škofje globoko dojeli razhajanje meddružbenih odnosov. To se bolj določeno opazja zlasti na socialnem in gospodarskem področju. Pa jasno da tudi v političnem ni vse v redu. Po sklicu izrednega zasedanja kongresa je bilo razvidno, da se bo sicer nadaljevala „konstruktivna opozicija nevladnih strank, a da bodo te bolj do potankosti nadzirale delovanje vlade. To bo razvidno zlasti ob parlamentarni debati državne proračuna za prihodnje leto, v zvezi s čemer je radikalni vodja dr. Balbin že izjavil, da bo njegova stranka zlasti raziskala nekatere fonde, med njimi propagandni fond, ki da dobiva prevelike dodatke v izključno propagando vladnega delovanja. V tem je značilen tudi sestanek, ki sta ga imela v ponedeljek, 2. decembra dr. Balbin in predsednik poslanske zbornice Raúl Lastiri.

Verska svoboda v Jugoslaviji

V Sarajevu je nedavno morala neka študentka zapustiti akademski dom tamkajšnje univerze. Zagrešila je „hudo“ dejanje. Dva bogoslovca, od katerih je bil eden njen sorodnik sta jo obiskala v domu. Fakultetni svet pravne fakultete je zato sklenil, da mora študentka dom zapustiti. To odločitev je utemeljeval s tem, da obstoji sklep komunističnega aktiva, da je bogoslovcem vstop v dom prepovedan.

čanje ali strankarsko pripadnost, kot edinega sovražnika smo gledali le okupatorja. Komunisti so nam pa že tedaj skakali v hrbet. Niso hoteli dovoliti, da bi se v Sloveniji organiziralo odporniško gibanje, ki ga ne bi oni kontrolirali. Pišejo in govori, kako so se med vojsko borili proti okupatorju, res pa je, da so takozvano osvobodilno borbo uporabljali le za propagando, da bi se narodu prikupili in prišli na oblast, resnične borbe proti okupatorju so pa izdajali Nemcem in Italijanom ali jih pa sami streljali.

Jurač je šifre vzel iz zavoja, pa bil še tako nesramen, da Vančiju zjutraj, ko mu je zavojček izročil in mu pomagal ga dati nazaj v skrinjico, tega ni povedal, da bi nama težko pot prihranil.

Osrmočena in do dna duše užaljena sva sedela pred Draževimi ljudmi, da sva se jim smilila. Sramota naju je tako pekla, da sva komaj jecljala, ko sva jim pravila, kako sva žrtev komunističnega izdajstva. Toliko truda, pa vse zastoj!

Čez tri dni, dne 4. decembra 1941, ob 2.00 pop. so komunisti mladega inž. Fanuša Emerja ustrelili pred cerkvijo sv. Jerneja v Šiški.

Pa se še najdejo ljudje, ki verjamejo, da so se slovenski komunisti med vojsko borili proti okupatorju.

Rev. dr. Fr. Blatnik, SDB.

Glej tudi članek v Zborniku 1965, str. 273: P. Fajdiga, Slovenci v Srbiji pod nemško okupacijo in V. Vauhnik, Nevidna fronta, VIII. poglavje, str. 283/284. (op. ur.)

Najhujša blamaža, kar sem jih doživel

V clevelandskem Plain Dealerju sem pred nedavnim bral da se ameriški letalci, ki so jih četniki Draže Mihajloviča med zadnjo vojno rešili pred Nemci, zavzemajo, naj bi postavili Draži spomenik v Washingtonu. Ta novica mi je poklicala v spomin moja pot v Mihajlovičev glavni stan na Ravni gori in zdi se mi prav, da jo popišem.

Bil sem prvi slovenski duhovnik, ki je šel v Srbijo leta 1941, da pomagam organizirati dušno pastirstvo med štajerskimi in gorenjskimi rojaki, ki so jih Nemci tja preselili. Za menoj sta prišla še salezijanca dr. France Cigan in prof. Lojze Luskar ter škofijski duhovnik g. Marijan Kremžar. Ker se duhovno prepleta z materialnim in ker med Srbijo in Slovenijo takrat ni bilo poštnega prometa, sem veliko potoval in prenašal pisma od svojeve in pake te za izseljence. Tam v novembu leta 1941 pa me je mladi inž. Fanuš Emer naprosil, če bi pomagal vzpostaviti radijsko zvezo z Draževim glavnim stanom na Ravni gori in Ljubljano s tem, da bi prenesel šifre in valovno dolžino, na kateri bi se sporazumevali. Skupaj z nekaterimi oficirji, dijaki in mladimi inteligenti je namreč organiziral odporniško gibanje proti okupatorju, ki naj bi povežalo vse brez razlike strankarske pripadnosti. Radijsko oddajno postajo so že imeli montirano na Zaplani. Vzel sem šifre in valovno dolžino in domenila sva se, naj bi z Ravno gore začeli z oddajami prvega

decembra ob petih popoldne.

V Beogradu sem naprosil Vančija Vrabla, naj bi me spremljal na tvegani poti na Ravno goro. Bila sva si zelo zapupna, saj sva se poznala še iz Fantovskih odsekov, kjer je bil načelnik celjske podzveze, jaz pa zvezin odbornik za prosveto. Domenila sva se, da bova vzela s seboj skrinjico Rdečega križa z vsem, kar je treba za prvo pomoč. Zavojček z bombažem sva vzela iz nje, ovitek previdno odvila in dala šifre med bombaž pa ovitek zopet prilepil nazaj. Vanči je obljubil, da bo zavojček varno skrnil do najinega odhoda. Izročil ga je Jožetu Juraču, cerkovniku cerkve Kristusa Kralja, ki je bil tudi oskrbnik prostorov, kjer smo imeli pisarno za naše preseljenca, naj ga skrrije med premog. 30. novembra zgodaj zjutraj sta Jurač in Vanči dala zavojček nazaj s skrinjico in vzela sva jo s seboj na vlak. Vanči je bil že prej poiskal vse informacije, kako potovati. Na postaji, kjer sva izstopila — imena se več ne spominjam — je izstopilo izredno veliko možkih in fantov in vsi so se napolili po isti cesti in v isto smer, kamor sva bila midva namenjena. V gostilni, kjer sva se malo pokrepčala, sva se zanimala, kam ti možje gredo. Odgovor je bil: „Iskat soli.“

Nemca nisva nobenega videla ne na postaji in nikjer tam okrog. Ko sva hodila kako uro, sva srečala dva četnika na konju, pa naju nista ustavila.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Na ljubljanski univerzi so ustanovili univerzitetno organizacijo Zveze socialistične mladine Slovenije in za predsednika izvolili Alojzija Šketa, študenta 4. letnika biokemične fakultete. Na ustanovni seji so ugotovili, da se je v „novo“ organizacijo vpisalo že 2.000 akademikov. Na ustanovni seji univerzitetne konference ZSMS so govorili tudi o štipendiranju, najbrž zato, da bi se čimveč višješolcev „prostovoljno“ vpisalo v organizacijo...

MARIBOR — Koncertne napovedi za sezono 1974/75 so v Mariboru kaj va bljive. Koncertna poslovalnica in Glasbena mladina Maribor sta razpisala abonma za 16 koncertov, in sicer je na programu pet simfoničnih, trije komorni, štirje recitali in dva vokalna koncerta. V simfoničnem delu bodo sodelovali Simfonični orkester RTV Ljubljana, Državni orkester iz Moskve in Romunska filharmonija iz Bukarešte. Komorni del bodo izpolnili Orkester visoke šole za glasbo iz Gradca, Komorni orkester Paul Kuentz iz Pariza in Capello monachensis iz Muenchna. V vokalnem delu bosta nastopila Slovenski oktet in Komorni zbor Marburg na Lachni.

NOVA GORICA — Pod naslovom „Goriški letnik“ je Goriški muzej izdal zbornik s spisi s področja arheologije, umetnostne in literarne zgodovine, zgodovine in tehnologije. Po precej dolgem času je to na Goriškem prva publikacija take vrste. Med drugim je dr. Ivo Juvančič v „Letniku“ objavil tudi razpravo „Dr. Frančišek B. Sedej in fašizem“, Branko Marušič pa je napisal razpravo o taborskem gibanju na Primorskem v letih 1868—1871.

JESENICE — Znani zamejski slikar Andrej Košič iz Gorice, ki je dosedaj že pripravil 24 samostojnih razstav, je razstavljal sredi novembra tudi na Jesenicah. Likovno razstavo, v kateri je Košič kot izrazit krajinar prikazal lepoto kraške pokrajine, je s kratkim nastopom odprl moški zbor „Jeklar“.

LJUBLJANA — Pred časom so zavrnili zahteve mizarskih podjetij po povečanju cen pohištva. Statistika pa je uradno dokazala, da so cene pohištva kljub vsemu poskočile za 25%. In proizvajalci pohištva niso prekršili prepovedi. Le izkoristili so pravico, ki jo daje zakon za „nove produkte“. Najpogosteje so ti novi „produkti“ opremljeni n. pr. s črnimi ročicami za odpiranje, prej pa so te bile bele...

TOLMIN — Pred leti je bilo na Tolminskem 6 trgovskih podjetij, ki so se nato združile v „Alpcomerc“ (izredno slikovito slovensko ime za trgovsko podjetje). To podjetje ima po raznih krajih 51 podružnic, od katerih pa jih je

36 menda nerentabilnih. Ker prinašajo izgubo, jih nameravajo ukiniti, v nekaterih pa spremeniti delovni čas — poslovala naj bi le nekaj dni na teden. Ker pa bi ukinitve trgovin prinesla seveda prebivalcem na podeželju precej nevednosti, so med drugim predlagali, naj bi v takih krajih trgovine dali zasebnikom, kar obrtniški zakon tudi dovoljuje.

ORMOŽ — Razprave o potrebi zgraditve tovarne sladkorja v Sloveniji so letos spet oživele. Prvi načrt za zgraditev sladkorne tovarne za predelovanje sladkorne pese je bil pripravljen že pred 137 leti. Bila bi tedaj to prva taka tovarna v Avstriji; toda tedanji oblastniki so podprli kmete ožje Avstrije in so tisto in naslednje tovarne za sladkor zgradili bliže Dunaju. Zadnji načrt je bil pripravljen po drugi svetovni vojni in so kmetje začeli tudi saditi sladkorno peso. To tovarno, ki naj bi jo tedaj dobili od mednarodne organizacije za obnovo, so podarili drugam, češ, da jo bolj potrebujejo kot v ormoškem območju. Sedaj pa ponovno pripravljajo načrte za tovarno, ker je podražitev sladkorja na svetovnem trgu spet aktualizirala umestnost sladkorne tovarne v Sloveniji.

ČRNOMELJ — V črnomeljski občini, v krajih kjer partizanska okupacija najdalj traja, se oblasti pritožujejo, da kmetje prodajajo les prekupčevalcem, ne da bi pri tem plačali prometni davek. V Sloveniji je prodaja lesa mimo gozdnih obratov prepovedana, ni pa tako na Hrvaškem. Zato kmetje največkrat posekajo les kar „na črno“, zasebni prevozniki pa zvozijo les običajno preko Kolpe. Kmetje dobe od prekupčevalcev več denarja za les kot od gozdnih obratov. Vendar pa pri tem nastaja škoda, ker kmetje po navadi premalo poskrbe za biološko amortizacijo že tako ne preveč bogatih belokranjskih gozdov.

LJUBLJANA — Slabo vreme v letošnji jeseni je pokazalo, da kmetovalci niso bili dovolj pripravljeni nanj. Seveda so upali v začetku deževja v drugi polovici septembra, da se bo vreme popravilo, in da bodo mogli v redu pospraviti jesenske pridelke in nato pripraviti polja za jesensko setev. Toda vreme se kar ni hotelo spremeniti in tako so nastale velike kasnitve pri spravilu, še večje pa zamude pri setvi ozimnih žit. Koruza je zorela pozno in na teh poljih ponavadi kmetje sejejo nato ozimnino. Letos pa so marsikje morali pustiti koruzo še nepobrano in pripraviti druga polja za setev. Koruzo je mogoče pospraviti brez hujše škode celo do prvega snega. Kljub temu pa niso mogli posejati toliko pšenice, kot so računali tako mali kmetje kot razni „agrokombinati“.

Hrepenenje

PETI UMETNIŠKI VEČER SKA

V soboto, 9. novembra 1974, ob 21. je SKA v sklopu jubilejnih prireditv ob 20-letnici obstoja priredila v gornji dvorani Slovenske hiše Peti umetniški večer, ki ga je pripravil gledališki odsek pod vodstvom Nikolaja Jeločnika, vodje tega odseka. Gledališki akt v dialogu za igralca in igralko, ki ga je kot izvirno odsko stvaritev na izreze iz dramatskih in pesniških umetnin mojstrov naše besede (A. T. Linhart, Fr. Prešerna, I. Cankarja in I. Preglja) zasnoval in pripravil ter v spretno dramatično dejanje povezal N. Jeločnik, je krstil za *Hrepenenje*. Vabila so povedala, da bosta to delo igrala le dva igralca, avtor in ga. Nataša Smersu. Ker oba poznamo iz mnogo uspešnih umetniških nastopov, bodi v dramah bodi v komedijah visoke vrste, nam je za ta večer oznanjen spored obetal velik umetniški užitek. Prijatelje našega gledališčenja pa je pritegnila tudi objavljena izjava režiserja in igravca Jeločnika, da se s tem nastopom poslavlja od gledališke dejavnosti in so zato slutili, da bo na tem zadnjem odorskem nastopom skušal še zadnjič z vso dušo in srcem pokazati, kaj zmore njegov umetniški genij. In res — nihče ni bil razočaran!

Večer je vpeljal s kratkim nagovorom predsednik SKA dr. Tine Debeljak, pozdravil številne udeležence in na kratko razložil pomen tega večera ter posebej poudaril, da sta tu nastopajoča igravca tudi pred 20-timi leti odprla

„odsko delo SKA na I. umetniškem večeru z Gheonovim dialogom Igravec in milost, ter je torej ta nastop še poseben jubilej v jubileju. Nato je nastopil Rok Fink in zaigral na kitaro pristrčno uvodno igro — uverturo a la española. To je potem vsa dele gledališkega dejanja podobno uvajal in vezal z igrami, k jih je sam izbral in zasnoval. Za njim sta stopila na oder Smersujeva in Jeločnik, se predstavila in povedala, da je „nocojšnji zmenek posvečen slovenski Taliji v zdomstvu, da nastopata brez maske in koturna, v vsej primitivni iskrenosti in brez rekvizitov, le z besedo, kretno in tišino, ki vpije do neba, s temi prvimi gledališke igre in še s četrto, ki je občinstvo. Gledališko dejanje sta krstila za hrepenenje, ki je hrepenenje igravca do čim popolnejšega izrazja in oblike umetniškega navdiha ter hrepenenje po sprejetju umetniške stvaritve pri občinstvu: hrepenenje po duhovnem in družbenem razpoloženju in po stiku z lepoto.“

Zatem sta v pesniških besedah mojstrov, ki jih bosta skušala od srca do srca podajati občinstvu, napovedala vrstni red izrezkov in kdo bo igral to, kdo ono osebo v njih, končno pa po shakespeareansko naznanila pričetek igre s prvo, naj bi ugajala. Prešla sta k igri in zaigrala prizor iz Shakespeareove tragedije, Jeločnik Hamleta, Smersujeva Ofelijo. Jeločnik je že v tem kratkem prizoru pokazal mojstrsko notranjo igro,

Nedelja Kristusa Kralja

Zadnje nedeljo v novembru katoliška Cerkev širom sveta praznuje svetčanost Kristusa Kralja. Kot vsako leto se je tega praznika spomnila tudi naša slovenska verska skupnost v Argentini, ki je za ta dan pripravila posebno proslavo. Ta je imela še posebej evharistični poudarek, kajti z njo so se rojaki pridružili narodnemu evharističnemu kongresu, ki je bil meseca oktobra, v Salti.

Svečanost se je začela v slovenski cerkvi Marije Pomagaj, kjer je delegat msgr. Anton Orehar somaševal s slovenskimi dušnimi pastirji župnikom Matijo Lamovškom, dr. Alojzijem Starcem, Jožetom Škerbecem in Jurijem Rodetom. V cerkvenem nagovoru je msgr. Orehar poudarjal važnost evharističnega življenja za nas prav v današnjem času, zlasti za našo mladino, na katero preže neštete nevarnosti brezbožnega okolja. Med sveto mašo, med katero je latinsko mašo pel slovenski zbor Gallus, pod vodstvom dr. Julija Savellija, so skoraj vsi navzoči prejeli sveto obhajilo.

Drugi del praznovanja se je odvijal v veliki dvorani Slovenske hiše, kjer se je zbralo veliko število rojakov. Najprej so vsi navzoči zapeli prvo kitico pesmi „Povsod Boga“, nakar je zbrane pozdravil Milan Magister in jih z besedo popeljal v smisel dneva, češčenjc Kristusa Kralja.

Nato je imel govor Tone Mizerit, ki je orisal priprave in potek VI. Narodnega evharističnega kongresa, ki je

bil od 6. do 13. oktobra v Salti. Nakar je družbene okoliščine, v katerih je bil kongres sklican in v katerih se je razvijal, in obrazložil poslanico tega kongresa argentinskemu narodu, po besedah nadpastirjev in papeža. Ob koncu je navezal tudi evharistični kongres, ki se je razvijal pod geslom „Sprava v Kristusu“ na našo slovensko skupnost.

Kot naslednjo točko programa je pevska skupina deklet zapela tri priložnostne pesmi. Skupina, katero so sestavljale Kristina in Miriam Jereb, Marija Krajnik, Marta Malovrh, Anica Mehle in Emi Urbančič, je doživeto podala pesmi, in lepi dekliski glasovi so bili deležni odobravanja občinstva.

Za tem je v imenu mladine spregovorila gdč. Katica Cukjati, ki je v jedrnatih besedah podala razvoj evharistične misli skozi čas, in nato navezala evharistično skrivnost in doživetje na današnjo dobo, prav kakor važnost evharističnega življenja za modernega človeka, posebej še za mladino.

Ob koncu so vsi zbrani verniki še navdušeno zapeli drugo kitico pesmi „Povsod Boga“, nakar je bila slavnost zaključena. Ves čas je na temnem ozadju v preprostih a močnih belih črtah bila predstavljena evharistična miza — oltar — ter nad njim kelih in hostija, znamenje in resničnost, ki je predsedovalo proslavi, ki pa naj predseduje tudi vsakdanjemu in celotnemu življenju kristjana.

15. obletnica blagoslovitve cerkve v Slovenski vasi

V nedeljo dne 17. novembra smo praznovali 15. obletnico blagoslovitve naše cerkve Marije Kraljice. Dopoldne je bila slovesna sveta maša, pri kateri so somaševali direktor msgr. A. Orehar, superior lazarištev g. Lado Lenček in prvi novomašnik v Slovenski vasi g. Ivan Lužovec. V svoji izčrpnosti pridigi je msgr. Orehar razvil lepe misli o pomenu Cerkev, o dolžnostih vernikov do Cerkev ter o hvaležnosti rojakov tistim, ki so nam cerkve zgradili. Med mašo je prepeval naš zbor predvsem Marijine pesmi.

Opoldne so se rojaki in gostje udeležili kosila, ki je bilo pripravljeno na šolskem dvorišču v hladni senci za cerkvijo.

Ob tretji uri popoldne smo se zbrali k slovesno petim litanijam, nakar je bil v šolski dvorani dobro pripravljen kulturni program. V začetku je župnik g. A. Prebil pozdravil vse navzoče ter se jim zahvalil za udeležbo. Naznanil je vaščanom tudi nekaj načrtov glede dokončne dograditve cerkve v bližnji bodočnosti. Sledil je kulturni program in sicer v sledečem redu: otroški zbor, dekleta, harmonikarja in za zaključek

naš pevski zbor. Vsi so bili deležni navdušenega odobravanja za lepo podane točke. Zastopnik vaške skupnosti je nato podal pregled zgodovine gradnje naše cerkve od leta 1957 naprej. Razmišljal je o navdušenju in sodelovanju rojakov pri pripravah in gradnji cerkve. Zahvalil se je tudi ob tej obletnici gg. lazarištom za prelepo cerkev ter za ves njihov trud in delo za naše občestvo skozi 15 let oziroma od njihovega prihoda v Slovensko vas meseca decembra 1956. Po končanem programu so rojaki ostali zbrani pri pogrnjenih mizah in čakali do večera, ko je bil napovedan zgodovinski film, ki so ga sneli leta 1958 ob blagoslovitvi Baragovega misijonišča. Ob pogledu na slike našega okolja iz tistega časa smo lahko videli velik napredek, ki ga je naš okraj v teh letih naredil in za katerega se imamo zahvaliti naši cerkvi in vsem njenim ustanovam. Zaradi notranje dovršenosti naše cerkve ter urejenih šolskih poslopj — osnovna in srednja šola — uživa naše naselje velik ugled pri oblasteh in ljudeh v bližnji in daljni okolici.

—j—k

preprosto, z lahnim nadhim bolečine in z osebno toplino. Tudi igra Smersujeve Ofelije ni zaostajala, ustvarila je prepričljivo podobo ženske domačnosti in zaupnosti, njena igra blaznosti je bila umirjena in dobra.

Po uvodnem akordu pesmi hrepenenje koje vzgoma življenja iz Cankarjeve Lepe Vide (tretje dejanje), ki veže poetični okvir celotnemu dejanju, se je prelilo dejanje v predstavo odseka iz Cankarjevega Pohujšanja v Dolini Šentflovjarski, kjer je Jeločnik igral umetnika — potepa Petra, Smersujeva pa Jacinto, in kjer pesnikovo in igravčovo umetniško hrepenenje po soncu in sproščenosti še močnejše zagori v duši.

Prelep je bil šopek Prešernovih pesmi: Luna sije, Jezični dohtar, Soldaška, Hčere svet, Od železne ceste in Nezakonska mati. Posebno lepo in pristrčno je bila podana zadnja (Nez. mati). Uvod v Krst ni zaostajal, podan je bil z močno notranjo izrazitostjo, le igravec je preveč prizanašal svojim glasilkam. Skorajda je bil to višek večera, ne da bi hoteli postavljati ta ali oni del v višjo ali nižjo vrsto. Prešerno sta se sprostila pri Linhartovem Maticku. Ta del je bil zaigran z vedro živahnostjo in dovršeno, čeprav je težko prehajati iz ene vloge v drugo. A prav v tem se pokaže igravčeva sposobnost. V odseku iz prvega dejanja Ta veselga dne je Jeločnik igral Maticka, potem študenta Tončka in končno še barona Naletela, Smersujeva pa Nežko. Tudi tu gre za hrepenenje: Maticka in Nežke po čimprejšnji zakonski zvezi, ubogega Tončka pa mladostna hrepenenja kar razganjajo.

Po prijetni vedrini tega dela je prišel na vrsto I. Pregelj v treh prizorih iz prvega dejanja svoje biblične tragedije Anzelma. Jeločnik je igral vlogo Juda iz Keriotu, Smersujeva pa Marijo iz Magdale. Oba, Juda in Magdalena sta na razpotju: Magdalena hrepeni po Kralju, ki prinaša odpuščanje in mir, Juda pa po blodni Magdalen. Dvojno hrepenenje, eno vodi v odrešenje, drugo v izdajo in obup. Igra obeh igravcev je bila močna in visoka. Zdi se mi pa, da je v svoječasni predstavi iste tragedije igral še močnejše in bolj doživeto. A upoštevati je treba, da je razvoj igre lažji v celotni igri, kjer se mu igra postopoma razvija do kraja. Menim, da je bila tedanja njegova kreacija te vloge sploh njegova najboljša odsko stvaritev. Pa tudi v teh kratkih prizorih je bil izredno močan. In Smersujeva je z doživeto notranjo igro dosegla velik umetniški uspeh. Kljub izrednemu naporu, ki bi lahko povzročil utrujenost, sta oba krepko vzdržala na višini. Obema pristrčne čestitke! Sebi pa za velik duhovni užitek!

Občinstvo se je obema navdušeno zahvalilo z dolgotrajnim poskanjenjem.

Omeniti bi bilo treba še šepetalko go. Marijo Kačar-Finkovo, scenografa in osvetljevalca, ki so vsi pripomogli v svoji funkciji k resničnemu skladnemu uspehu lepega umetniškega večera.

Kakor pred dvajsetimi leti je tudi sedanji V. umetniški večer bil vpeljan in končan s kavo in prigrizkom, kar seveda ne potrebuje „kritike“.

j—r

SLOVENCI PO SVETU

SAO PAULO — BRAZILIJA

Zadnje dni oktobra je bil v Sao Paulo kongres Mednarodne zveze za umsko zaostale. Udeležil se ga je tudi salezijanec Alojzij Zver, doma iz Dokležovja, ki je v Sao Joao del Rei, Minas, podravnatelj filozofske fakultete Don Bosco. V okviru te fakultete je l. 1964 nastalo Združenje staršev in prijateljev zaostalih otrok. Sedaj je to samostojna, z zakonom priznana ustanova in vzdržuje šolo in zavod za 73 otrok, fakulteta pa ji ves čas zastoj odstopa prostore. Nedavno je bil za ravnatelja te dobrodelne kuiturne ustanove izvoljen g. Zver, ki sedaj zbira sredstva za zidavo novih poslopj. Doslej še niti en otrok te šole ni padel v breme družbe. Vsi se sami pošteno prebijajo skozi življenje.

Film o Mestu Don Bosco. Salezijanec Ernest Saksida, doma iz Demberka, je l. 1964 v mestu Corumbá ob bolivijski meji pričel delati med najbolj zapuščenim mladino. Sčasoma je zrastle Mesto Don Bosco, ki ima danes v 40 razredih 2.150 dečkov in deklic. Mesto je z zakonom priznana ustanova občine koristi in uživa domačo in tujo podporo. Tudi Slovenci iz Sao Paula so med dobrotniki. O ustanovitelju so pisali mnogi brazilski (O Estado i. dr.) ter tudi in slovenski listi. G. Ernest je že dobil naslov „korumbajevski Don Bosco.“ O njegovem Mestu je bil izdelan 40 minutni film z italijansko, špansko in portugalsko spremljavo.

Letos je dopolnil 75 let p. Valentin Rozman, doma iz Mošenj na Gorenjskem. V Brazilijo je prišel kot jezuitski klerik l. 1919. Sedaj je že 20 let ravnatelj Apostolstva molitve za nadškofijo Sao Paulo. Po 2 letih hude boleznii je spet pri zdravju in je letos maja peljal na Aparecido blizu 100 omnibusov romarjev, za kar je prejel od kardinala Arnsa lepo zahvalno pismo.

Slovinci iz Sao Paula so nameravali romati na Aparecido 23. 10. Najavilo se je tudi 7 duhovnikov za somaševanje in več ljudi iz Ria de Janeiro. Spominjali bi se tudi 75-letnice p. Valentina in 70-letnice g. Frasa. Zaradi epidemije meningitisa je romanje bilo odloženo.

Slavje na sedežu slovenske župnije. Ker je bilo romanje preloženo, so bili duhovniki povabljeni za somaševanje pri slovenski službi božji v novembru. Odločilen za izbor dneva je bil odgovor g. Saksida, da bi se rad sešel s sobratii, a mu je to mogoče le v začetku novembra, ko se pripelje v Sao Paulo z letalom, da nabere darov za božjico svojih otrok. Ni lahko v kratkem času vskladiti možnosti in želje prezaposlenih in preoddaljenih misijonarjev. Vendar odziv ni bil slab. 10. 11. so ob petih popoldne z župnikom somaševali 4 duhovniki: P. Rozman, salezijanec Saksida in Zver ter župnik Alojzij Ilc. Udeležava je bila izredna. Prišla je celo država poslanka Dulce Sales Paternost. Po slovesnem prihodu mašnikov k oltarju je župnik navzočnost somaševalcev takole utemeljil: „Z ustanovitvijo osebne župnije za Slovence v Sao Paulo je bilo hkrati postavljeno duhovno in versko središče za vse brazilske Slovence, med katerimi smo tudi duhovniki in misijonarji. Naravno je, da se duhovniki, ki delujemo v tej neizmerni deželi, kljub silnim razdaljam skušamo vsaj kdaj v življenju zbrati na tem sedežu slovenske župnije, da pri tem oltarju, obdani od svojih rojakov, ob slovenski nabožni pesmi somašujemo v materinem jeziku ter v bratski povezanosti sami na sebi pokažemo svojim rojakom resničnost svetopisemskih besed: Glejte, kako lepo in prijetno je, ako bratje prebivajo skupaj.“

Za tem je župnik predstavil somaševalca in povedal, da sta se kapucin Božič in salezijanec Frasa opravičila in obšalovala, da nista mogla priti. — Petje med mašo je bilo na višku. Pridigar A. Zver je govoril v obeh jezikih in poslušalce zelo zadovoljil. V dvorani je Vinko Mirt v lepem nagovoru pozdravil župnika ob priliki njegovega rojstnega dne. Nato je župnik nekoliko obširneje govoril o svojih somaševalcih. Kakor že v cerkvi, se je znova spomnil 75-letnice p. Rozmana, katerega je presenetil s kopijo dveh dolgih pesmi v grščini, ki jih je jubilant l. 1920 ob obnovitvi obljub spesnil, dr. Fonda pa sedaj odkril. Posebno se je župnik zahvalil slavnostnemu pridigarju, ki se je kljub okolnosti, da je bil 12 dni prej v Sao Paulo, odločil za udeležbo, čeprav je moral žrtvovati za potovanje spanje dveh zaporednih noči. To pot je prišel že petič k slovenski verski prireditvi in je že tretjič pridigal.

Z zadovoljstvom je župnik pozdravil tudi bivšega prosvetnega delavca, Franca Cotiča, doma iz Renč, ki je letos spolnil 70 let, a je kljub težki hoji prišel na slavo. Sam Cotič je nato v kratkem nagovoru omenil, kako je svoj čas na vse strani prosil za duhovnika, pa ga ni dobil. Končno se je župnik zahvalil Črnugljevji družini, da je vsakoletno martinovaje (tj. žani te družine godujejo na martinovo) in praznovanje očetovega rojstnega dne, ki sovpadajo z župnikovim (13. 11.), prenesla na to nedeljo in pripravila veliko jedi in pijače za toliko slavljencev in udeležencev maše.

Sledila je malica in pogovor, ki je kmalu prešel v veselo petje. Nato smo videli film o Mestu Don Bosco, nakar korumbajevski Don Bosco, ki smo ga gledali na platnu, sam obširno govoril o svojem delu, težavah, uspehih in dobrotnikih in se zahvaljeval navzočim slovenskim dobrotnikom. Povedal je besede, ki mu jih je oče rekel ob odhodu k salezijancem v Turinu: „Nikoli ne pozabi, da si Slovenec!“ Zato je umevno, da si želi za film tudi slovensko

(Nad. na 4. str.)

SLOVENCI PO SVETU

(Nad s 3. str.)

spremljavo, da bi mogel z njim objaskati rojake v domovini in tujini. Slavje se je končalo ob pol 10.

Eden od uspehov tega praznika je bil ta, da so se duhovniki poslavljali v upanju, da se ob letu snidejo v še večjem številu. Drug uspeh je bilo navdušenje navzočih, da korumbajevskega Don Bosca še izdatneje podpro. Vsem rojakom je objask slovenskih duhovnikov napravil očitno veselje.

Kapucin p Mansuet dr. Janez Božič je k mnogim diplomam dodal še eno: V Porto Alegre je ob koncu oktobra na katoliški univerzi z najboljšim uspehom napravil licencijaturu iz antropologije in filozofije.

V Sao Paulo je Sonja Jančar na državni univerzi napravila licencijaturu iz biologije. Cestitamo.

Slovinci v Argentini

Poročila sta se v Transradiu Miloš Jazbec in Elizabeta Albreht. Za priči sta bila Boris Jazbec in ga. Ivanka Albreht. Poročne obrede z sv. mašo je opravil g. dr. Alojzij Starc. Med sv. mašo je pel mladinski zbor iz San Justa pod vodstvom Andreja Selana. Cestitamo

BUENOS AIRES

Šolsko leto se je končalo v Argentini. Tudi slovenski srednješolski tečajji so že zaključili svoje delovanje. O zaključnih proslavah tako v Slovenski hiši v Buenos Airesu, kot v Slovenski vasi v Lanusu, bomo poročali prihodnjic.

Jerko Geržinčič: MIKLAVŽ PRIHAJA

SPZ Gallus je letošnje koledarsko leto razvil veliko delavnost: zraven obveznega sodelovanja pri velikonočnem in b. ž. bogoslužju pa pri spominjski proslavi naših padlih junakov, je pei na prošnje večkrat še pri sv. mašah v slovenski cerkvi Marije pomočnice in tudi drugod, npr. v zavodu nemških sester v Martinezu skupno s slovenskimi mladenkami in poleg drugih zborov tudi

v dvorani San Martin v Buenos Airesu itd., a največje koncertno delo je opravil s petjem Sattnerjeve kantate Asumptio na večer blagoslovitve nove slovenske cerkve v Slovenski hiši Zdaj pa se pripravljamo prav tam za dva nastopa: pel bo J. Geržinčič s svojo skupino v treh dejanjih Miklavž prihaja, o božiču pa še za Tomčevo spevoigro Slovenski božič.

Miklavž prihaja je zelo melodiozna priložnostna igra, nekaka opereta, prijetna za mlado in odraslo uho.

Prvo dejanje nam prikaže nebesa in razpoloženje angelov in svetnikov pred odhodom sv. Miklavža na zemljo. Svetnika Gerard in Krišpin možujeta o velikanskih pripravah angelov in sv. Miklavža za obisk slovenskih otrok, a že ju prežene množica angelecev, ki potrebujejo prostor za svoje rajanje in pravo daril. Drugo dejanje nam odpre pogled v pekelsko brezno, kjer Lucifer s svojo črno vojsko plete zlobni načrt za obilni lov med človeškimi otroki, v tretjem dejanju pa se nebeško in pekelsko spremstvo — v primerni razdalji — združi ob Miklavžu, ki ima prvo besedo in se njegovo očetovsko srce razodene v prijaznem nagovoru in v kupih daril, ki jih je pripravil za tiste, ki so jih zaslužili med letom s pridnostjo in drugimi krepostmi. Seveda jih je pripravil tudi za starejše, a te bo delil le v soboto zvečer, ko bo prišel za odrasle — seveda jih bo delil le pridnim in krepostnim — drugi bodo morali pač oditi z dolgim nosom in morda celo v vražji družbi.

Pri spevoigri bo sodelovalo okrog 50 oseb, če pa pristejemo še ženski zbor, ki poje za odrom, in vse goste, ki bodo kakorkoli sodelovali pri prireditvi, se bo število sodelujočih približalo že kar lepi stotici. Režira g. Stane Jerebič, sceno bo pa pripravil priznani scenograf Tone Oblak. Pevsko delo je opravil dirigent dr. Julij Savelli.

Na Pristavi v Castelarju ob 11. obni zbor krajevnega odseka SFZ.

SREDA, 18. decembra 1974:
V Slovenskem domu v San Martinu ob 18.30 redni sestanek Lige žena-mati.

BOŽIČ, 25. decembra, 1974:
V Slovenskem domu v San Martinu božični zajtrk s potico.

OBVESTILA

SOBOTA, 7. decembra 1974:

V Slovenski hiši ob 16 spevoigra Miklavž prihaja (za otroke); ob 20.30 (za odrasle) s sodelovanjem SPZ Gallus.

V našem domu v San Justo sklop šole in prihod sv. Miklavža ob 18.

NEDELJA, 8. decembra 1974:

V Slovenski hiši ob 9.30 mladinska maša. Po njej proslava Brezmadežne za mladino.

V Slovenskem domu v San Martinu ob 10 redni občni zbor doma.

V Slovenski hiši ob 17 spevoigra Miklavž prihaja (za otroke in spremstvo).

SOBOTA, 14. decembra 1974:

V Slovenskem domu v Carapachayu ob 20 koncert pvskega zbora Karantanija.

NEDELJA, 15. decembra 1974:

V Slovenski hiši ob 10.30 veliko nagradno tekmovanje o znanju slovenske kulture za osnovnošolsko in srednješolsko mladino.

Na Pristavi v Castelarju ob 11. obni zbor krajevnega odseka SFZ.

SREDA, 18. decembra 1974:

V Slovenskem domu v San Martinu ob 18.30 redni sestanek Lige žena-mati.

BOŽIČ, 25. decembra, 1974:

V Slovenskem domu v San Martinu božični zajtrk s potico.

PORAVNAJTE ZAOSTALO NAROČNINO!

PRISTAVA

Monte 1851, Castelar

IŠČE

hišnika, hišnico ali zakonski par

Za dogovor z odborom:
vsako nedeljo, po maši.

SDO-SFZ Carapachay va-

bita na koncert pvskega zbora „Karantanija“, ki bo v soboto 14. decembra ob 20 uri.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Zedinjena Slovenija skupaj z Medorganizacijskim svetom pripravlja poklonitev Slovincu Janezu Benigarju, svetovno znanemu narodoslavcu, raziskovalcu indijanskih ras in jezikov. V ta namen društvo skuša doseči, da bi pokroviteljstvo prevzela provincialna vlada v Neuquenu in bi tam postavili spominsko ploščo našemu velikemu rojaku.

Za kritje stroškov sta ZS in Medorifio katere glavni dobitnik je akvarel g. Franca Goršeta. Stanejo samo \$ 250 in je čisti dobiček namenjen prav tem revežem. Dobijo se pri odbornicah domov in v Dušnopastirski pisarni.

BOŽIČNE RAZGLEDNICE

Ni važno, koliko še pomeni v človeških očeh. Glavno je, v koliko se stori dobro v življenju v skrbi za bližnjega, ki živi v bedi, v pomanjkanju. Prav zato je tudi letos izdala Zveza žena in mater lepe voščilne kartice, ki so delo znanega umetnika g. Franca Goršeta. Stanejo samo \$ 250 in je čisti dobiček namenjen prav tem revežem. Dobijo se pri odbornicah domov in v Dušnopastirski pisarni.

Poravnajte naročnino Svobodne Slovenije!

GALLUS bo letos slovesno sprejel sv. Miklavža v veliki dvorani Slovenske hiše z J. Geržinčičevo spevoigro v režiji St. Jerebiča

Miklavž prihaja

V soboto, 7. decembra: ob 16. (za otroke in spremstvo) in ob 20.30 (samo za odrasle) ter v nedeljo, 8. decembra, ob 17. (za otroke in spremstvo).

Sodeluje ves zbor Gallusa in gostje

Ob tej priložnosti bo sv. Miklavž tudi delil darila, ki se sprejemajo dve uri pred predstavo.

KDO ZNA - KDO VE?

NAGRADNO TEKMOVANJE O ZNANJU SLOV. SPLOŠNE KULTURE

Tekmovanje je po ekipah. Vsako ekipo sestavljata dva učenca (-ki), lahko iz različnih šol ali razredov, toda ločeno ljudskošolci in srednješolci. Istočasno tekmuje po pet ekip, od katerih pride ena v finale in med temi nato končno tekmovanje.

Prirediti se je treba osebno ali po starših najkasneje do sobote 14. decembra ob 20. uri v SLOGINIH pisarnah, kjer so na razpolago vprašanja za tekmovanje.

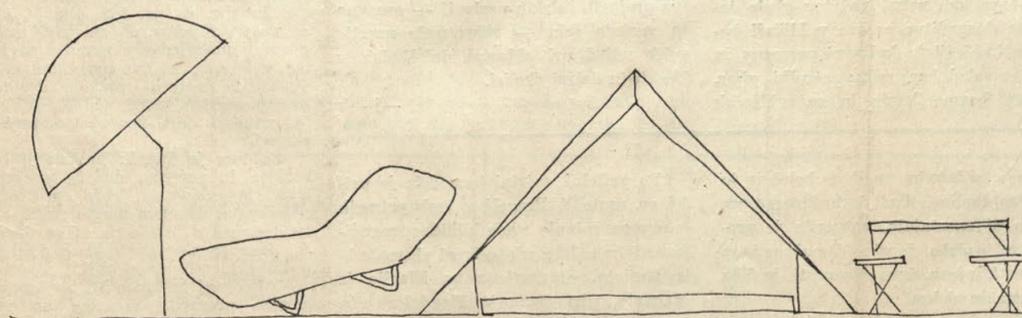
Glavna nagrada za ljudskošolce: počitnice z otroško kolonijo v čerdebških hribih, za oba tekmovalca

Glavna nagrada za srednješolce: šolar za dva osebi.
Poleg tega pa še veliko drugih nagrad!

15. decembra 1974 ob 10.30 v dvorani Slovenske hiše.

Na tej prireditvi bodo prejeli nagrade tudi izzrebanici nagradnih križank in nagrajenci drugih SLOGINIH tekmovanj v tem letu.

V SLOGI JE MOČ!

PLAŽA - POČITEK - TABORENJE - RIBOLOV - ŠPORT -

YUGO CAMPING

MONROE 2883 SKORAJ CRAMER
7817741 CAPITAL

RUTA 205 FTE. ESTACION
TEL. 295-1197

AVDA. 25 de MAYO 136

ALMAFUERTE 3230
a 1 cuadra Municipalidad

AVDA. PAVON/H. YRIGROYEN 8854/62
TEL. 243-2291/3058 (Entre Boedo y Sáenz)

EZEIZA

C. SPEGAZZINI

SAN JUSTO

LOMAS DE
ZAMORA

Opozarjamo, da imamo v Lomas de Zamora, v našem novem velikem lokalu, vedno na razpolago najfinejše pohištvo

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare
Director: Tone Mizerit

Redacción y Administración:
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. F. 69-9503
Argentina

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,
dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone Mizerit

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3822
Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 2.233.341

Naročnina Svobodne Slovenije za l. 1974 za Argentino \$ 135.— (13.500) — pri pošiljanju po pošti \$ 140.— (14.000). ZDA in Kanada 16 USA dol.; za Evropo pa 19 USA dol. za pošiljanje z avionsko pošto. Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 12 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires. T. E. 33-7213.

DR. JUAN JESUS BLASNIK

specialist za ortopedijo
in travmatologijo

C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed

Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855.

Privatni telefon: 628-4188

Ordinra v torek in četrtek
od 17 do 20

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escritano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires

Pta. baja, ofic. z

T. E. 35-8827

Za počitnice si privoščite oddih v gorski vasi CATEDRAL

BARILOČE VABIJO

Pravočasno rezervirajte na naslov

M. y M. - c.c. 637 — San Carlos de Bariloche, R. Negro

Vse v slovenski oskrbi

Informacije v upravi lista

C. A. S.; celodnevna oskrba 120,—

za otroke do 10 let poseben popust

(Samo za Slovence popust 15%)

HOTEL DAULAGHIRI C/O \$ 150.—

Svoji k svojim! Veliko slovenskih podjetnikov in obrtnikov že dela s SLOGO, a še več bi jih lahko! Pozanimajte se za novo vrsto posojila za obrtnike in trgovce! Obresti, ki jih plačate pri nas, ostanejo „doma“, se razdele med domače ljudi. Pomislite tudi na to, preden iščete posojilo drugod!

Kreditna zadruga S. L. O. G. A

Bartolomé Mitre 97

T. E. 658-6574

Ramos Mejía

Uradne ure: ob torkih, četrtkih in sobotah od 16—20.

Sporočamo vsem rojakom v zdomstvu in domovini, da je v 62. letu starosti, na svojem domu, nenadoma umrla, zadeta od srčne kapi, moja soproga, mati mojih otrok in stara mati, gospa

Karolina Petelin poročena Stupica

Njeno truplo je bilo položeno v zemljo v petek, 29. novembra, na pokopališču v Olivos.

Maša zadušnica za večni mir pri Vsemogočnemu bo brana v nedeljo, 8. decembra, ob 10. uri v cerkvi San Isidro Labrador, Avda. Cabildo 4620, Capital Federal (skoraj Puente Saavedra).

Priporočam jo v molitev!

Leon Stupica,
soprog

Majda Stupica poročena De Luca,
hči

Peter Stupica,
sin

Irena Stupica
hči

Marta Reinhardt poročena Stupica,
snaha

César De Luca
zet

Majdi in Vili De Luca,
vnukinja in vnuk

Florida, 2. decembra 1974.